

A romantic close-up of a man and a woman about to kiss. The man is on the left, leaning towards the woman on the right. They are both looking down with soft expressions. The background is a blurred green, suggesting an outdoor setting.

Vždy
sa vrát'

MOTÝL

Jana Chmelová

Copyright © Jana Chmelová 2007

Design © Motýľ design 2007

Cover photo © Isifa 2007

Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ 2007

ISBN: 978-80-89199-65-5

Vytvorenie elektronickej verzie Dibuk, s.r.o., 2010

Jana Chmelová

Vždy sa vráť

VYDAVATEĽSTVO MOTÝL

Slnko sa násilne predieralo pomedzi žalúzie, vrhalo dlhé tieň na náprotivnú stenu ich spálne. V tých tenučkých lúčoch videla Petra čiastočky prachu, ako sa bláznivo krútia, padajú dole, potom zase letia nahor...

Už v detstve rada pozorovala tieto prašné tance v lúčoch slnka. Najradšej na povale ich domu v malej dedine na Myjave. Teplé pásy svetla sa vlievali dnu pomedzi pootvorené strešné šindle a pretínali pochmúrne, ba až strašidelné prítmие. Niekedy jej obližovali iba tvár, inokedy ju celú halili do svojho žiarivého jasú. Polihovala horeznak na starých matracoch železnej, miestami už hrdzavej postele, ktorú tam vyniesol v jedno páľivé leto otec s bratom, počúvala vzdialené hrkútanie holubov zo strechy a nechala sa unášať svojimi detskými snami, alebo len tak ležala v príjemnom hrejivom opojení. Okolo nej sa vznášala rozmanitá vôňa maminých bylín, odjakživa si ich sušila. Materina dúška, medovka, ľubovník boli porozkladané na bielom baliacom papieri, levanduľa visela na šnúre vo viazaničkách. Na opačnej strane povaly mal otec rozvešané žlté kukuričné klasy, pod nimi stála veľká, ťažká, vyrezávaná truhlica. Mala čo robiť, keď nadvihovala jej drevené veko. Nebolo v nej nahádzané staré šatstvo, ani klobúky či topánky, ako by sa možno dalo čakať, bola doplná zasypaná voňavým svetlým obilím. Petra si ho často presýpala pomedzi prsty, mala rada to jemné šušťanie, keď padalo z jej rúk ako tichý letný dážď späť do truhlice a vytváralo v radoch malé kôpky. Pod krovmi dlhonohe pavúky usilovne spriadali tenučké nitky pavučín. Pozorovala ich poležiačky s rukou podopretou tak dlho, až jej úplne strpala. Dokázala v tom tajomnom svete preležať celé hodiny a fantazírovať. Mávala pocit, že vyšla zo svojho hmotného tela a túlala sa ako prizrak po miestach, ktoré poznala z kníh, či televízie. Mama sa iba usmievala nad jej rojčením a vravela, že to má po nej, tiež si stavala vzdušné zámky.

- To ti neuškodí, zasnívaj si, možno sa ti z toho niečo splní. Bodaj by sa splnilo. Nezabudla nikdy sarkasticky dodať, že ona

so snívaním nadobro skončila hneď potom, ako sa vydala za otca. Petra sa uškrnula pri spomienke na tých dvoch. Večne sa doťahovali.

Pomaly sa otočila k Igorovi, nechcela ho ešte budiť, opatrne si podoprela hlavu a zahľadela sa na svojho pekného muža. Viečka sa mu nepokojne chveli, zrejme bol už iba v polospánku. Svetlé vlasy mal strapaté ako neposlušné chlapčisko. Žiadalo sa jej vystrieť ruku, zaboriť ju do nich a rozstrapatiť ešte viac. Milovala tohto muža napriek tomu, že ju zradil. Tak, ako potrebovala kyslík, aby mohla dýchať, práve tak potrebovala jeho, aby vôbec mohla ráno vstať a existovať. Bol jednoducho jej neodmysliteľnou súčasťou.

Ruka jej náhle vykĺzla spod brady, záplava vlasov sa nahrnula do tváre. Zakryli výhľad na Igora. Pohodila nimi dozadu, chcela si vychutnať pohľad na jeho nahé telo, ktoré teraz patrilo iba jej. Končekmi prstov sa ho jemne dotýkala, bolo to ako motýlie trepotanie krídlami, prechádzala mu pomaličky hore po stehne, opatrne sa hrala so svetlými chlpkami. Pociťala túžbu. Vtom sa trochu pohol. Rýchle odtiahla ruku z jeho tela ako previnilec. Potichu sa šuchla na chrbát, pozrela na hodiny položené na nočnom stolíku. Bolo niečo po ôsmej. Júnové slnko postupovalo po oblohe čoraz vyššie. Tieni zo steny sa presunuli k nim do postele, kreslili im po nohách pravidelné čiary.

Ako tam ležala v teplom tichom ráne s privretými očami a miliardami tancujúcich prachových častíc zasypávajúcich každú bunku jej bledého tela, na krátky okamih sa jej zdalo, že má znovu desať, leží na povale a život je taký bezstarostný...

Natiahla sa. Bolel ju chrbát ako vždy, keď po milovaní vedome spala na bruchu. Bola presvedčená, že v tejto polohe má väčšiu šancu otehotnieť. Potrebuje si predsa ten neviditeľný život vo svojich útrobach udržať čo najdlhšie. Robila všetko preto, aby aj ona konečne mohla pyšne chodiť s veľkým bruchom skrývajúcim pod tenkou napnutou pokožkou nedočkavo kopajúceho malého človečika. Prvým krokom k tomu bolo, že vysadila antikoncepciu. Prišli vtedy bývať sem, do nového domu. Do príliš veľkého domu. Petra najskôr nesúhlasila s veľkou stavbou, veď

načo im bude také monštrum, vavela. Ale nakoniec s presvedčením, že jej muž predsa dobre vie, čo robí, ustúpila.

– Budeme mať kopu detí a určite uznáš, že budú potrebovať poriadny výbeh, – smial sa Igor vo dverách jednej z troch prázdnych detských izieb, celý natešený a pyšný, že býva v lukratívnej štvrti vo veľkom zelenom dome s členitou strechou a rozľahlou záhradou, že mu v garáži stoja dve autá, že má prosperujúcu firmu a doma krásnu ženu.

– Kopu detí? Myslíš päť, šesť? To aby sme už začali na tom pracovať, – smiala sa aj ona, zvyšné tabletky hodila do koša a každý mesiac žila v napätom očakávaní gravidity. So železnou pravidelnosťou však zakaždým prišlo mesačné krvácanie a zmarilo všetky jej nádeje. Vtedy z nej bývalo iba kľbko nervov a trvalo niekoľko dní, pokiaľ sa ako-tak upokojila. Uvažovala, v čom je horšia ako iné ženy, ktoré bez problémov otehotnejú, koľkokrát aj nechcane. Cítila krivdu, zlosť a k tým ženám tichú závišť. Navyše, ak by mali dieťa, možno by ich vzťah neskĺzol do stereotypu, a neocitli by sa v tej situácii, v akej boli. Potichu vstala, po špičkách prešla k oknu a otvorila žalúzie. Slnko ju oslepilo, prižmúrila oči, rýchlo ich stiahla späť. Na toaletnom stolíku pri okne stál rad jej parfumov a toaletných vôd. Inštinktívne siahla po prvej fľaške a votrela si kvapku voňavej tekutiny na krk a zápästie. Vône boli jej slabosťou, mala ich tak veľa, že ich nestačila miňať.

Igor sa pomrivil, otvoril oči, zovretými päťami si ich pošúchal. Hlasno zívol a zadíval sa na ňu, ako tam stála. Nahá, žensky voňajúca a znovu rozochvená túžbou. Mala dlhé vlasy farby medi, mimoriadne husté. Padali jej zakrútené v lesklých vlnách na chrbát, pár prameňov mala prehodených cez plecia a sčasti jej zakrývali prsia. Podvedome jeden prameň chytila do ruky a obtáčala si ho okolo prsta. Zelené mandľové oči posadené nad širokými lícnymi kosťami lemovali husté, svetlohnedé mihalnice. Nos mala malý, posiaty drobučkými pehami. Igor ho miloval, večne jej po ňom kedysi brnkal. Ústa, akoby sa stále smiali, v kútikoch boli mierne zdvihnuté dohora. Horná pera o čosi prevyšovala spodnú, hrýzla si ju vždy, keď bola nervózna. Veľmi svetlá pokožka sa ťažko opálila, ale k celkovému výrazu sedela dokonale.

Boky mala trochu širšie, ako by si želala, no Igor ju ubezpečoval, že ich má vzrušujúce. Už dávno jej to však nepovedal. Naozaj bola pekná žena a ako tam stála v polotieni s pokrčenou nohou a rukou hanblivo položenou na stehne, vyzerala neodolateľne. Otec vždy hrdó vyhlasoval, že je celkom ako jeho stará mama, akoby jej z oka vypadla. Čiernobielu fotografiu v zlatistom ráme, ktorá zastávala čestné miesto medzi ostatnými podobizňami dôležitých členov rodiny na príborníku v obývačke, Petra kedysi dopodrobna preskúmala. Naozaj v jej tvári videla svoju podobu, ale postavu pod nariasenou blúzkou a širokánskou tmavou sukňou mohla iba tušiť. Spod privretých očí teraz skúmala svojho ospalého, zívajúceho muža.

- Ahoj zlatko, - žmurkla a zahryzla si do pery.

- ... bré ráno... - ospalo sa ozval Igor. Neohrabane sa posadil čechrajúc si pritom vlasy. Vystrel k nej ruku.

- Nestoj tam, pod' ku mne.

Usalašila sa mu na stehnách, silno ho objala. Bradavkami mu prepichovala líca.

- Už som sa nevedela dočkať, kedy sa zobudíš. Zdalo sa mi to ako večnosť.

- Nemohla si spať? Veď sme boli tak dlho hore. Koľko bolo, štyri hodiny, keď som bol pod sprchou?

- Pamätáš, kedysi bolo normálne, že sme tak málo spali. A ráno sme museli letieť do práce. Vtedy nám spánok tak nechýbal. Ach, to boli časy.

- Stále snívaš, prebud' sa dievča. Nemôžeš žiť večne iba minulosťou, už nie si malá.

Uškrnul sa, jemne ju pohojďával a jej sa zdalo, že je naozaj ako malé decko. A tak sa k nej aj správa.

- Tak to si myslíš, že som naivná? Že som divná?

Ústa jej vykrútilo do žalosnej grimasy. Nervózne krútila medeným prameňom vlasov.

- Nie, to si nemyslím. No si proste iná. A ja ťa mám takú rád, - rýchle dodal, keď na neho vrhla spýtavý pohľad.

- Hm, asi máš pravdu. Aj ja si to niekedy o sebe myslím. Nemôžem za to, pripadáam si naozaj ako z iného sveta, akoby som sem

ani nepatrila. Jediné, čo viem určite, je to, že patrí k tebe. A to sa nikdy nezmení.

Očami mu visela na perách, tak veľmi od neho chcela počuť to isté.

– Voniaš, – bolo všetko, čo povedal. Iba jej hladil prsia, perami láskal krk, odhrňal neposlušné kučery, ktoré sa mu zaplietali do úst.

– Igor, naozaj ma ľúbiš?

– Už som ti povedal. Už mlč.

Cítila jeho narastajúcu túžbu a prsty útočiace na jej hladké lono. Hľadali tajné zákutia, pokúšali. Postupne sa celá vnárala do milostnej predohry.

Odrazu, celkom nečakane ju zaplnilo trýznivé zúfalstvo. Nevedela si s ním poradiť, mala pocit, že do nej zapustilo korene. Trýznivé myšlienky útočili, tak ako počas dlhej noci, keď sa nevedeli nasýtiť vzájomných dotykov. Slastné udobrovanie! Teraz za denného svetla však boli tie myšlienky akési intenzívnejšie a oveľa viac boleli. Priam ju ohlodávali na kosť. Ešte včera bol v posteli s druhou! Dotýkal sa toho nahého tela, ako sa dotýkal teraz jej. A miloval to telo! Cudzia ženská nahota dokonale zaplnila jej zmysly. Nevedela ju od seba odohnať. Predstavila si neznáme prsty položené na Igorovej pokožke a prišlo jej zle. Supy útočili a ona zatúžila mať pri sebe otcovu zbraň. Skončila by s nimi raz a navždy. Odtiahla sa a mimovoľne si rukami pritlačila spánky.

– Čo je? Stalo sa niečo?

– Nič. Nič sa nestalo. Zakrútila sa mi hlava. Asi z toho tepla.

– Lahni si. Je ti zle? Si taká bledá.

Opatrne ju uložil na posteľ a natočil ventilátor, aby jej ovieval tvár. Popravde, naozaj jej bolo zle. Skrútila sa do kľbka. Žalúdok ju tlačil až v samom hrdle.

– Je to určite z tých horúčav. Odkedy začali, býva mi takto často. Ale o chvíľu to prejde.

– Nič si mi nepovedala.

– A načo?

– Možno máš niečo so žalúdkom.

– Myslím, že nie.

Vedela, že to má na svedomí psychické napätie, ktoré v poslednom čase deň čo deň zažívala. Ale nemieni ho tým zafažovať, veď najhoršie už majú za sebou. Aspoň dúfala.

Hladil ju po pleci, bolo to príjemné. Pomaly sa upokojovala, trýznivé myšlienky odohnala, cítila sa už celkom dobre.

- Je to lepšie? Konečne sa ti vracia farba, oživaš, - pokúsil sa o úsmev.

- Áno, už mi je fajn. A prepáč, nechcela som to pokaziť.

- Prosím ťa, máme na to more času. Mali by sme vstať, sprcha ti urobí dobre.

Zdvihol sa a chcel odísť.

- Nie, ešte nechod'. Prosím.

Chytila ho za ruku a pritiahla naspäť k sebe. Rad za radom si prikladala končeky jeho prstov k vlhkým perám a nežne ich láskala.

- Máš naozaj pekné ruky, Igor. Mám rada, keď sa ma nimi dotýkaš.

Obracala ich hore dolu, zaujato sledovala čiary osudu. Otočila ich proti svetlu, pohladila jemné chĺpky na prstoch.

- Aj mne sa páči, keď sa ťa dotýkam, - usmial sa a prilepil jej na rameno letmý bozk.

Prstom mu prechádzala po dlani, kopírovala úzke priehlbiny.

- Pozri na tú čiaru života. Aká je dlhá, a ako popretkávaná. Presne ako moja, aha. - otrčila mu svoju drobnú dlaň. Ani sa na ňu nepozrel.

- Je to jedno, nie? Na tom predsa nezáleží, - zamrmlal a poskladal si pod hlavu vankúš.

- Čítala som...

- Prosím ťa, never všetkému, čo čítaš, - podráždene ju prerušil.

- Veštenie, horoskopy! Čudujem sa, koľko ľudí sa nechá nachytať. Sú to nezmyselné bludy. Každý žije svoj život tak, ako si ho sám zariadi.

- Keď myslíš, - urazene sa odtiahla.

- Veď sa hneď nepaprač'. Čo máš dnes v pláne?

Zmenil rýchle tému, brnkol jej po nose a pritiahol si ju k sebe.

- Kúpila som si cez týždeň peknú látku na šaty. Chcem si urobiť strih, - úkosom na neho pozrela, tušila, čo povie. Chytila znovu

prameň vlasov a natáhovala ho, až sa jej bolestivo napínala jemná pokožka na hlave.

- Už som ti toľkokrát povedal, že nie si odkázaná na šitie. Čo s tým nedáš pokoj?

- Vieš, že ma to baví. A bude to originál. Poznáš ma, potrpím si na to. Prečo sa zakaždým rozčuľuješ?

- Máš dosť peňazí na to, aby si si kúpila, čo chceš. Aj originály. Nemusíš sa hrbiť nad šijacím strojom! - Mrzuto si našuchoril vlasy.

- Nekaz mi radosť. Prosím, - zatiahla.

- Čudujem sa ti. Čo by iné ženy dali za to, keby boli na tvojom mieste, - nedal sa ešte.

- A ty, čo budeš robiť ty? - zahovorila, podoprela si bradu a prstom mu po hrudi, pomedzi svetlé chĺpky, kreslila veľké osmičky.

- Čaká ma hŕba projektov. Musím si ich prejsť, v týždni som to nestihol.

- Hm, takže zase budeš zahrabaný do noci v pracovni.

- Nebude to také zlé, neboj sa. Počítam, že mi to nebude trvať dlhšie ako tri hodiny.

Posadil sa trochu vyššie a ťažko odľukoval. Ventilátor nestačil rozháňať teplý vzduch. Na rovnom aristokratickom nose mu uvidela malilinké kvapky potu, vyzeral ako orosený.

- A potom ?

- Čo máš na mysli?

- Nepôjdeme nikde? - nasmelo sa spýtala.

- Chcela by si?

- Iba ak by si chcel aj ty, ak nie, zostaneme doma.

- Vieš, som z celého týždňa príšerne uľahaný. Z tých ciest a stretnutí.

Trochu sa zháčil. Pravdepodobne si uvedomil, že to s tou zaneprázdnenosťou prehnal. Kedy by si potom stihol nájsť milenkú a stretávať sa s ňou?

- Ale ak by si veľmi chcela, môžeme niekam skočiť, veď povedz kam.

- Ach, nie. Máš pravdu, potrebuješ si oddýchnuť.

V skutočnosti dúfala, že ju niekam vezme. Na večeru, do kina,

alebo na kone. Zašla by aj na squash, tam už tiež dávno neboli. Mohli si urobiť menší výlet. Ale nebude ho nútiť. Vzápätí si uvedomila, že by nemala byť taká poddajná, vo všetkom mu ustupovať a hlavne po tom, ako jej ublížil. Mala by si klásť podmienky. Mal by sa za to pred ňou plaziť po kolenách! Zároveň ju znovu pochytil strach. Strach z toho, že ho stratí, že sa už nebude môcť dotknúť jeho rozstrapatených vlasov, neobkreslí viac prstom líniu rovného nosa a malých nenásytných úst, že ich už neucíti na svojom tele. Strach prevážil nad hnevom. Bude radšej poddajná, ako by mala žiť bez neho. Som stratená, prebehlo jej myslou.

- Zostaňme takto navždy. V tomto dome, v tejto izbe. Iba my dvaja. Ty a ja, páčilo by sa ti to?

- Zase snívaš, - unavene hlesol.

- Voľakedy ti moje snívania nevadilo, vtedy si ma mal naozaj rád.

- Ale prosím ťa, zase si namýšľaš. Mám ťa rád, spokojná?

Chcela mu vykričať, že nie, vôbec nie je spokojná. Že je urazená, sklamaná, ponížená. Ale radšej už nepovedala ani slovo.

Akoby vycítil jej vnútorný nárek a chcel si ju udobriť, objal ju a napadol jazykom jej ústa, až sa s ňou spáľna bláznivo zatočila. Hnev z nej okamžite vyprchal, vzrušene sa posadila na neho. Na krátku chvíľu znovu naplnili svoje túžby. Ale naozaj iba na chvíľu, možno to bolo iba pár sekúnd. Jeho telo s ňou nevládalo udržať krok. Zato ona by vládala v rytmických pohyboch cváľať až na koniec sveta.

- Nehnevaj sa, nemôžem už ďalej, mám za sebou poriadne náročnú noc. Dostala si ma. Si diablica, - uškrnul sa.

- Úbohá výhovorka, mohol si sa zmôcť aj na niečo lepšie.

V doznievajúcej žiadostivosti sa pritisla k pevnému pulzujúcemu telu, v ktorom by sa najradšej stratila. Prerývane mu dýchala do vlasov.

- Ďakujem, že si mi odpustila, - začula šepot pri svojom uchu.

Preboha, prečo to povedal? Prečo sa ňou musí zase zaoberať? Práve v tejto chvíli? Je stále s ním, je tu, vznáša sa nad nimi ako príznak. Lomcovala ňou bezmocnosť, že to nedokáže ovplyvniť, že mu nedokáže tú ženu vymazať z mysle.

Či odpustila? Keď je teraz tu v posteli vedľa neho, tak určite áno, odpustila. Ale nikdy nezabudne. Nevedela, čo má na to povedať. Uvažovala, či má vôbec niečo povedať. Ticho prefaľ zvuk vyzvávajúceho telefónu. Ani sa nepohli. Nechali ho zvonieť, až sa odmlčal. Práve si starostlivo podkladala pod seba vankúš, keď sa ozval znovu. Načiahla sa otrávene za slúchadlom, Igorova ruka sa zviezla z jej prsníka.

- Prosím? - hlas mala dokonale podráždený.

- Mami, ahoj... - Ešte to jej chýbalo! Mamin telefonát a jej večné výčitky, s ktorými určite čochvíľa začne. Ako vždy.

- Nie, nezobudila si nás. Áno, všetko je v poriadku, práve sme vstali.

Dnes volá akosi skoro, pomyslela si Petra. So slúchadlom na uchu a podloženým vankúšom sa pretočila k čelu postele a vyložila nohy na stenu. Nesmie prísť ani o jedinú kvapku. Igor si oprel hlavu o jej lono. Ruku mu zaborila do vlasov, naťahovala neposlušné pramienky, hrala sa s nimi.

- Igor? Pravdaže je doma, veď je sobota. Áno, už sa vrátil z Viedne. Ešte včera. Nie, nepôjdeme nikde.

Počúvala mamu, ako jej dohovára. Mali by sa zabaviť, ísť do divadla, do kina, k priateľom, jednoducho musí ísť medzi ľudí. Nemôže byť predsa celé dni zatvorená ako v klietke, veď to nie je normálne... Mala by sa znovu zamestnať! Panebože, zakaždým to isté. Rovnaké slová, rovnaké stupňovanie hlasu, ku koncu už vyšpikované do krajnosti. Mama sa pre ňu trápila, pre jej spôsob života. Nikto nevedel pochopiť, že ona je s tým životom spokojná. Teda bola, donedávna.

Igor vstal a odišiel do kúpeľne. Zrejme začul tie nekonečné výčitky. Nemal ich rád. O chvíľu sa už domom rozliehal zvuk tečúcej vody.

- Mami, a o ktorej máme vlastne prísť? To si mi ešte nepovedala, - prerušila príval slov. Odviedla pozornosť, mama sa chytila. O pár dní k nej pôjdu osláviť narodeniny, bolo treba dohodnúť detaily.

- Pravdaže prideme obidvaja, čo ti to napadlo. Prečo by nemal Igor prísť? Nie, nič sa nedeje, malo by sa?

Čo s tým má, prečo sa stále vypytuje na jej muža? Či je doma, či príde s ňou. Čo vie? Nervózne si prekladala slúchadlo z ruky do ruky, bubnovala prstami po skrkvanej plachte s malými fľakmi uprostred. Pomyslela si, že ju dnes musí hodiť do práčky.

– Nie, mami, Edo nevolal. Nezastavíme sa u nich, pôjdeme rovnako k vám. Dobre, vyrazíme hneď ráno.

Prehodili ešte zopár slov, Petra sa spýtala na otca, ako sa má a radšej rýchlo položila. V posledných mesiacoch sa vyhýbala dlhým rozhovorom s ňou, nechodila domov tak často ako predtým a ani jej nenavrhovala, aby prišla k nim na návštevu. Zopárkrát ju ale mama prekvapila, prišla bez ohlásenia.

– Ahoj, Peťka, prekvapenie! To si rada, že som tu však? – volala vždy už od brány a kývala jej srdečne rukou nad hlavou, zaťaženou náramkami. Hlavu vystrkovala ponad kovovú bránku, za kamenným múrikom ju nebyvalo skoro vidieť. Nosila si so sebou malý čierny kufor na kolieskach s bezpečnostným kódom napriek tomu, že v ňom mávala iba kozmetiku, bez ktorej sa nezaobišla, bielizeň a zopár kúskov oblečenia. Špekulovala nad číselnými kombináciami toľko, až nakoniec zostala pri číslach 123, pretože ostatné aj tak vždy zabudla. Otec sa pobavenie smial.

– Originálne, naozaj! Teraz sa už nemusíš báť o svoje krémy a rúže. Si dokonale zabezpečená. Vraj vedúca v banke. A nevie si zapamätať jednoduché trojčíslicie. Moja zlatá, si bezkonkurenčný unikát, – neprestával sa chichotať.

Ona si ho nevšímala, iba po ňom hodila povýšenecký pohľad a pravdaže kód nezmenila už len preto, že sa na tom bavil. Mama bola bezprostredná. Vždy dokonale upravená, s bezchybným účesom, väčšinou oblečená v kostýme. Mala ich plnú skriňu tých najrozmanitejších strihov, materiálov a s celou paletou farieb. Nosila k nim zvyčajne priehľadné blúzky, v chladných dňoch tenké roláky, samozrejme, vždy zladené s farbou kostýmu a topánok. Krk jej zdobili hodvábné šatky uviazané na veľký uzol. Mama bola jednoducho dáma. Ako dieťa bola presvedčená, že je tou najkrajšou ženou na svete. Keď s ňou zavesená do jej jemnej ruky prechádzala po ulici, dobre si všímala obdivné pohľady okoloidúcich. Ale mama sa tvárila, že ich nevidí. Vzpriamená tak akurát,

s perfektným účesom, záhadným úsmevom a vlniac bokmi si spokojne vykračovala naplno si uvedomujúc svoju príťažlivosť. Petra bola na ňu nesmierne pyšná. A vlastne jej to zostalo až doteraz. Aj po toľkých rokoch mala ešte dobrú postavu. Nikto by nepovedal, že tá žena má už dávno po päťdesiatke. Mnohé jej rovesníčky mali za sebou prvé plastiky líc, úpravy viečok, odsatie tuku. Ona nepotrebovala podstúpiť žiaden z tých násilných úkonov, aby sa vrátila k pomyselnej mladosti. Tvár mala pomerne hladkú, rokmi vymasírovanú skúsenými rukami kozmetičky. Od nosa k už trochu tenším ústam sa ťahali dve výraznejšie rovné čiary. Jediné hnedé oči, ktoré už stratili niečo na svojej iskre a stračie nôžky pod nimi dávali tušiť jej skutočný vek. Mama bola veľkou vyznávačkou zdravého životného štýlu. Od striedmej stravy, cez pitie čajov z vlastnoručne nazbieraných bylín až po cvičenie jogy, na ktorú sa vrhla len pred pár rokmi. V televízii vtedy videla akýsi dokument o osemdesiatročnej dôchodkyni, ktorá narábala so svojim šťihlym telom, akoby bolo z gumy. A iba vďaka dlhoročnému cvičeniu jogy. Naozaj tá pani vyzerala minimálne o dvadsať rokov mladšie, a to bol pre mamu štartovací výstrel. Veď ak to nerobí problém žene s toľkými križikmi na chrbte, prečo by malo jej? Vitalitou len tak sršala, mohli jej ju závidieť oveľa mladšie ženy. Vždy však s obľubou vyhlasovala, že nebyť otca, vyzerala by neporovnateľne lepšie. On ju ničí celý život a je to na nej patrične vidieť. Prekárali sa, odkedy si pamätá a v detstve bola presvedčená, že to myslia vážne. Až v dospelosti pochopila, že je to medzi nimi iba akýsi zastierací manéver vzájomnej príťažlivosti, že v skutočnosti by jeden bez druhého nemohli byť.

- Ahoj, mami, kde sa tu berieš? Nezavolať si. Ale som rada, že si prišla, - bolo zakaždým Petrino privítanie a zakaždým navlas rovnaké. Dávala si záležať, aby ani náznakom nedala najavo, že sa trápi, že je z nej kôпка nešťastia, že sa nad ňou vznáša príznak Igorovej nevery. Snažila sa byť veselá, možno až príliš, rýchle odvieďla pozornosť od nepríjemných otázok, práve tak ako pred chvíľou. Nedala jej príležitosť vysloviť to obávané: preboha, má milenkú? Pozrela znovu na hodiny, bolo už štvrté na desať. Vstala z postele, pritom rukou nechtiac zachytila rám fotografie, ktorá

bola položená na nočnom stolíku. S rachotom dopadla na drevené parkety. Zľakla sa, myslela si, že sklo sa rozbilo na márne kúsky. Otočila ju a odľahlo jej, keď zistila, že je úplne celé, bez akejkoľvek praskliny. Dobré znamenie, povedala si. Zahľadela sa na fotku pred sebou. Bola na nej ona s Igorom. Sedeli na hrubom konári v parku, bolo to minulé jeseň. Za nimi hrali najrozmanitejšími farbami stromy a kriky zvýraznené popoludňajším zlatistým októbrovým slnkom. Tváre im rozjasňoval veselý pohľad a široký úsmev. Poprosili vtedy okoloidúci párík o záber, fotoaparátu sa chopilo mladé blondavé dievča so strojčekom na zuboch. Záber sa vydaril, bola to naozaj dobrá fotka. Položila ju späť na nočný stolík, prešla k oknu hodiac pritom pohľad do veľkého zrkadla v drevenom ráme v kúte izby. Som taká bledá, taká nevýrazná. Ako mátoha. Vzdychla a urobila na seba grimasu.

Teraz už úplne vytiahla žalúzie, izba zostala zaliata slnkom, žlté steny znásobovali jas. Zbožňovala žltú farbu. Bola ňou natretá každá miestnosť v dome. Sem-tam ju skombinovali s bielou, zdalo sa jej to čisté a veselé. Otvorila okno dokorán, zo záhrady bolo počuť prenikavé škriekanie jej papagája, dar od Igora. Chabá náhrada za jeho večnú neprítomnosť. Pozrela na čistú modrú oblohu, iba v diaľke sa črtali maličké mračná. Náznak možnej búrky. Zatiaľ však vládlo úplné bezvetrie, vzduch sa ani nepohol. Všetko akoby bolo omráčené stupňujúcim sa teplom. Ešte aj vtáky sedeli na stromoch podozrivo ticho.

Zbadala postaršieho suseda strihať živý plot. Jeho moletná žena v krikľavých šatách stála pri ňom, čosi mu neustále vykladala.

- Povedala som, nepočúval, dôležité. Nie potom, hneď teraz. Petra zachytila ostré útržky slov, nedávali žiadny význam. Videla, ako sa k nemu v zápale reči nakláňa, zrejme si nebola celkom istá, či ju dostatočne počúva. Telo v širokých šatách sa jej pritom natriasalo ako moriakovi. Asi to nebolo nič príjemné, lebo o chvíľu sused nechal plot plotom, zlostne odhodil veľké nožnice do trávy a stratil sa v dome. Žena chvíľu zostala meravito stáť, viditeľne zarazená a potom sa pobrala za ním hundrajúc si čosi pod nos. Petra občas počula z ich domu hlasnejšiu pravu, ale nejako sa tým nezaoberala. Vcelku to bol príjemný starší pár. Prehodili medzi

sebou vždy iba zopár zdvorilostných fráz o počasi, záhrade, nikdy nič osobné.

Oprela sa o rám okna, ruky preložila cez prsia, zhlboka dýchala. Naozaj dnes bolo teplejšie ako po iné rána. Ventilátor nechala bežať na plné obrátky, rozfúkaný vzduch sa jej pohrával s vlasmi, príjemne ju osviežoval. Očami zabľúdila k bazénu, výhľad jej trochu znemožňovali vysoké štihle tuje, vysadené práve z tej strany, odkiaľ pozerala. V horúcich dňoch poskytovali príjemný chládok. Dostala nutkanie ponoriť sa nahá do priezračnej vody. Neplávala by, iba splývala v pomalých pohyboch pod hladinou, unášaná tichým vodným svetom. Nič by nepočula, nevidela.

Igor vyšiel z kúpeľne, neobzrela sa, ale podľa vzdalujúcich sa krokov usúdila, že zamieril do kuchyne. Už za ňou neprišiel. Z útrob domu sa ozvalo štrnganie šálok, zrejme pripravoval kávu. Napriek tomu, že bol nablízku, že sa ho dotýkala iba pred pár minútami, pocítila odrazu nesmiernu osamelosť a zúfalstvo. Bolo to takmer zabíjajúce. Akoby jej niekto z bledého tela kus po kuse šklbal vnútornosti, pomaly ju mučil a nechal napospas dobiedzavým nenásytným dravcom. Vyklonila sa z okna. Ktovie, ako by vyzerala padnutá dole pod ním? Zostala by ležať skrútená v neprirodzenej polohe, tak ako vidávala v správach obkreslené siluety mŕtvych ľudí, alebo by sa postavila z kamenného chodníka iba s malou odreninou? Pevne zovrela drevený rám. Bola taká strategická, úbohý červ v nekonečnom vesmíre. Vlasy jej žiarili v slnečnom jase ako plameň, skryli celú tvár. Nebolo vidieť slzy, ktoré sa predierali z očí, aj keď sa im všemožne bránila. V ústach mala slanú chuť, nemohla zastaviť ten prívál, opakom ruky si utierala oči, až ju štípali. To všetko pre tú.

Rýchlym krokom zamierila do kúpeľne.

Na stole ju už čakala káva, otvorená škatuľa s džúsom, pri nej ležala keramická nádoba s medom. Nakrájaný chlieb mala pripravený na linke, len ho dať do hriankovača. Opiekla si teda pár krajcov, namazala maslom, urobila na nich zopár medových krúžkov a pustila sa do jedenia. Na dúšok vypila studenú kávu, aspoň na chvíľu ju osviežila. Začala rozmýšľať, čo uvariť. Všimla si, že biele

ruže pred ňou, ktoré len predvčerom ráno odrezala do vázy, sa úplne rozvili. Ťažké hlavičky ovisali, pár lupienkov ležalo na sklenenej doske stola. Pomyslela si, že ich bude musieť vymeniť za čerstvé. Kvety mala všade. Vázy boli poukladané na chodbe, galérii, v obývačke, spálni, dokonca aj v kúpeľni. Celý dom bol zahalený do ich omamujúcej vône.

Igor stál vonku na terase, v ruke držal pohár s džúsom a nepri tomne upieral zrak na papagája. Určite ho vôbec nevnímal, iba tupo na neho hľadel. Ten sa pred ním predvádzal, skákal z jedného bidla na druhé, šiekal ostošesť. Netušil, že je to zbytočné, že tento divák je od neho na míle vzdialený.

Začal pofukovať vietor, na oblohe pribúdali mračná. Zvonkohra z olivového dreva, zavesená nad dverami vydávala jemné melodické zvuky. Dusno sa stupňovalo. Vzduch bol nabitý elektrinou, mala pocit, že by stačilo škrtnúť zápalkou a všetko by sa zmenilo na milióny trosiek. Istá predzvesť búrky. Tak predsa.

Hoci sa len pred chvíľou osprchovala, bola už úplne spotená. Mala na sebe tenký bavlnený župan, trochu si ho uvoľnila, ale aj tak sa na ňu lepil. O chvíľu bude musieť ísť znovu pod sprchu, uvažovala.

Nečakane sa jej vybavilo podobné horúce leto, aké ich začína práve trápiť a zároveň ich úplne prvá spoločná dovolenka v Prahe. V duchu počítala, kedy to vlastne bolo. Zdalo sa jej to strašne dávno. Bože, už je to deväť rokov! Mala vtedy sladkých dvadsať.

Práve sa lámali teplotné rekordy za posledných päťdesiat rokov a trvali celých sedem dní ich pobytu. Napoludnie teploty dosahovali extrémnych tridsaťsedem stupňov. Z mäkkého asfaltu, narušeného povytláčanými opäťkami sálala neuveriteľná páľava. Doslova sa na nich lepila. Všade bolo cítiť pach prehriatych pneumatík, ľudia sa zmorení vliekli v tieňoch budov, aby sa vzápätí skryli v blahodarnom chlade metra. Iba turisti so šiltovkami na hlavách, fotoaparátmi v rukách a s vypúlenými zvedavými očami sa v húfoch neochvejne presúvali od pamiatky k pamiatke. Netušili, keď si zakupovali dovolenky, že počasie zaútočí svojím vrtochom práve v tom čase. Za svoje peniaze chceli vidieť čo najviac, a tak trpeli aj neznesiteľnú, spaľujúcu horúčavu. Aj oni takmer

každý deň absolvovali úmorné prehliadky pamätihodností a unavení ruka v ruku sa podvečer vliekli k chladnému metru, aby sa odviezli k skromnému hotelíku v starej časti Prahy. Aj po toľkých rokoch sa jej vybavila čudesa vôňa starého, trochu zanedbaného hotela a pach ich prepletených spotených tiel. Cez otvorené okno videli z postele, ktorá bola postavená v mini izbe priamo pod oknom, hviezdnatú oblohu a veľký okrúhly mesiac. Ležali v objatí, vysilení po divom milovaní a plánovali spoločnú budúcnosť. Z ulice k nim doliehal zvuk svištiacich taxíkov, ktorý sa vždy zintenzívnil okolo štvrtej nad ránom, keď sa vracali do svojich bytov, či hotelov podnapití tackajúci sa chlapi s pištiacimi milenkami v minisukniach, zväčša narýchlo zbalenými na pohárik koňaku kdesi pri barovom pulte, aby im za určitý obnos poskytlí krátke potešenie a viac ich nevideli. Oni sa na tom smiali a zároveň pohrdali lacnou náhradou lásky. Petra si myslela, že tá ich im vydrží až do smrti.

Ani nevie, prečo jej prišla na um práve táto dovolenka. Možno preto, že prvýkrát prežila s Igorom celý dlhý týždeň vo vzájomnej neodolateľnej priťažlivosti a neutíchajúcej sexuálnej vášni a to ostro kontrastovalo s momentálnym stavom. Čas tak letí a toľko sa odvtedy zmenilo. Igor sa zmenil...

Oči jej znovu padli na neho. Vedela si predstaviť, čo sa mu teraz, ako tam stál s neprítomným pohľadom a pohárom džúsu v ruke, preháňalo hlavou. Bola si istá, že myslí na ŇU.

Práve zahryzla do ďalšej hrianky, ale pri spomienke na včerajší rozhovor jej prestalo chutiť. Položila ju na tanier pred sebou a naliala si aj ona plný pohár džúsu.

Včera večer zažila určite najhoršie chvíle svojho života. Jej muž priznal vzťah k inej žene. Domnienky, ktorými sa trápila posledné mesiace sa potvrdili. Prišiel domov zo služobnej cesty o niečo skôr a hneď sa jej zdal akýsi čudný. Akoby bol myšlienkami ďaleko od všetkého naokolo, aj od nej. Tušila, že to neveští nič dobré. Sedeli v obývacej izbe na širokej pohovke, v televízii bežal akýsi prihlúply sitkom, nevnímali dej, mali ho pustený len ako kulisu. Náhle Igor vypol televízor, otočil sa k nej a ona vedela, čo jej chce povedať, vedela, že sa tomu už nevyhne. Že tá

obávaná chvíľa prišla. Napätie, ktoré zaplnilo celú izbu, celý dom sa dalo krájať.

- Chcem ti povedať, musím ti povedať. Poznal som... - Hľadal slová, očami do dlážky vyrýval hlboké jamy.

- Stretávam sa s inou ženou.

Vyletelo to z neho ako guľka z revolveru neomylné namierená rovno do cieľa. Napriek tomu, že to tušila, ba čo tušila, vedela, bola zasiahnutá. Izba sa s ňou zatočila, vnútro sa búrilo a kričalo. Čo to rozprávaš? Aká iná žena? Ja som predsa tvoja žena! Čo si to vôbec dovoľuješ? Nechcela ďalej počúvať, nechcela o nej už viac počuť. Dost! Jej zmeravené zmysly však zachytávali Igorove slová ďalej.

- Chcel som to skončiť. Nedokážem, myslím... - Slová mu unikali, na chvíľu sa odmlčal, videla, že nabera odvahu.

- Mám ju rád. Potrebuje ma, tiež ju potrebujem.

Preboha, načo zachádza do detailov? Akoby teraz, keď sa jeho svedomiu uľavilo, keď priznal neveru, mal právo zaťahovať ju do jeho pocitov. Zabudol, akú rolu hrá v jeho živote, kým je? Prečo jej tak ubližuje?! Ako môže mať rád cudziu ženu? Ona ho nepotrebuje, iba využíva, veď také sú milenky. Bezcitné bestie. Kradnú manželov, aby ich potom využitých hodili späť svojim verným a ticho trpiacim manželkám. Je to iba také pošmyknutie, nič to neznamená, prejde ho to. Má rád ju, Petru, predsa jej to často hovoril. A ona, jeho žena, jeho manželka ho potrebuje. Bez neho nie je nič, bez neho nemá zmysel už nič. Pozrela na neho. Nevedel, čo s rukami. Zopárkrát sa poškriabal vo vlasoch, chvíľu si šúchal nos, na to vstal z pohovky neustále pukajúc kĺbmi na prstoch. Podišiel k oknu, chytil ťažké sklenené jablko položené na komode a začal ním poklepkávať po okennej parapete. Dunivý zvuk jej ohlušoval mozog, vyrážal v ňom jeho slová. Mám ju rád, mám ju rád... Kristepane, nech už prestane! Akoby čítal jej myšlienky, položil ťažidlo späť a sadol si oproti nej do kresla.

Hrdlo mala stiahnuté, ledva prehĺtala sliny. Zdalo sa jej, že sa udusi. Telo mala úplne ochromené. Ak by do nej strčil, padla by na zem, tak ako sedela. Bez akejkoľvek zmeny, s nohami pokrčenými a zostala by ležať, neschopná pohybu, paralyzovaná.

Prebehlo jej myslou, keby naozaj radšej do nej strčil, padla by na dlážku a zomrela. Len aby už preboha nemusela počúvať tie jeho priznania. Mimovoľne pozrela na drevenú podlahu. V kútoch uvidela chuchvalce prevaľujúceho sa prachu, prievan ich kotúľal tam a späť. Bolo jej to jedno, nech ju ten prach zasype, pohltí. Napadlo jej, ako je možné, že sa také malé čiastočky prachu vedia zlúčiť do jednej veľkej odpornej špinavej guče. Ako jej život.

Igor do nej zapichoval svoje nebeské oči a čakal, čo povie. Nenávidela tú ženu, chcela ju vypudiť zo svojej mysle. A keby len z mysle! Chcela ju zničiť, zniesť z povrchu zemského. Ona ničí jej manželstvo, čo iné si zaslúžila? Čo mala na to povedať? Pohľad jej padol na obraz s chudučkou čiernou Afričankou na svetlom pozadí, ovešanou množstvom náramkov a s džbánom na hlave. Zdalo sa jej, nie nezdalo. Bola si celkom istá, že visí na krivo a ona dostala zúfale nutkanie vstať a napraviť ho. Mala pocit, že sa zblázni, ak nedá do poriadku tú asymetriu pred sebou. Odvracala od obrazu zrak, no zbytočne. Nevydržala, predsa vstala, napravila ho snád o milimeter a so zadosťučinením sa posadila. Igor ju iba mlčky sledoval.

- Si presvedčený. Myslíš, že je to vážne? Že je to konečné?

Začala ticho, takmer nedýchala, očami mu visela na perách. Naozaj dúfala že je to iba pošmyknutie, že nič viac to neznamena. Len nech ho neopantala láskou. Panebože nech to nie sú city, nech na ňu zabudne, nech to rýchle skončí, modlila sa v duchu.

- Konečné? Ja neviem. Naozaj neviem. Nevyznám sa v tom.

Dobre postrehla strach v jeho tvári. Nadobudla trochu istoty, pôda pod nohami bola pevnejšia. Naozaj to bude iba chvíľkové poblúznenie, nič viac, utešovala sa. S tým by sa dokázala vyrovnať. Nakoniec, čo iné by jej aj zostávalo?

- Odkedy to trvá? - spýtala sa roztraseným hlasom.

- Od Vianoc, chcel som ti to povedať už skôr.

Na viac sa nezmohol. Bola hluchá? Slepá? Takmer pol roka. Ako je možné, že si to hneď nevšimla? Podozrenie v nej skrslo len nedávno, keď svoju dvojďňovú obchodnú cestu do Tatier bezdôvodne predĺžil o celý víkend. Vtedy v nej začal červík pochybností prehryzať svoj malý tunel. Postupne si začala uvedomovať

skryté náznaky nevery, ktoré si dovedy nechcela pripustiť. Časté služobné cesty, neskoré príchody domov, zamyslené nič nehovoriace pohľady. Ale hlavne si mala uvedomiť, že sa niečo deje pri jeho viditeľnom nezaujme o sex. Veď v poslednom čase sa milovali tak žalostne málo! Čakávala ho v posteli roztúžená, pripravená v tenučkej voňavej hodvábnej nočnej košeli. Ním to však ani nepohlo, akoby ani nevidel núkajúce sa prsia napoly obnažené v drahých čipkách a žiadostivé lono, ktoré bolo v krátkej košielke takmer odhalené. Iba ju pobožkal na vlasy, pohladil po nich ako dobrého verného psa a otočil sa na druhú stranu. Zostala ležať osamotená vedľa neho, spaľovaná žiadostivosťou a myslela, že zošalie. Vháňalo jej to slzy do očí, zažívala neuveriteľné muky. Ak sa k nemu pritúlila, nenašla žiadnu odozvu, podľa pravidelného odfukovania vedela, že zaspal. Nahovárala si, že je prepracovaný, možno má nejaké problémy v práci a nechce ju tým otravovať. Mala v pláne sa ho na to spýtať, stále to však odkladala, nechcela zbytočne panikáriť. Bola taká hlúpa! On si pri tom užíval s inou!

- A prečo si to teda nepovedal skôr? Tak dlho si to predomnou tajil, tak dlho klamal. Nechce sa mi ani veriť.

Päste zložené na stehnách zatínala s takou silou, až si myslela, že jej obelené hánky prederavia tenkú kožu na rukách a zakrvavené zanechajú nepekne stopy na jej snehobielej sukni.

- Neviem. Sám som nevedel čo s tým. Mrzí ma to, Petra, naozaj. Cítim sa mizerne, - začal znovu.

Dobre počula? Cíti sa mizerne? Napadlo mu vôbec, ako sa môže cítiť ona? Veď tu ide o ňu, preboha! Ona trpí, ona je tá podvedená! Chcelo sa jej kričať, vrieskať, výskriabať mu tie prenikavé oči, ale zároveň a bolo to zvrátené, pocítila náhlu túžbu sa k nemu pritísnúť, a priamo tam v kresle sa s ním divo pomilovať, rozryť mu nechtami hladkú kožu na pleciach.

- Tak veľmi si mi ublížil. Ponižil ma, - pokračovala a zahňala dobiedzavé myšlienky. - Ale som rada, že si mi to povedal sám, že som sa to nedozvedela od niekoho cudzieho. Bolo by to ešte horšie. Nečakala som. Naozaj som si nemyslela, že sa to stane aj nám. Bola som naivná. Verila som ti, a myslela, že stačí, keď sa máme